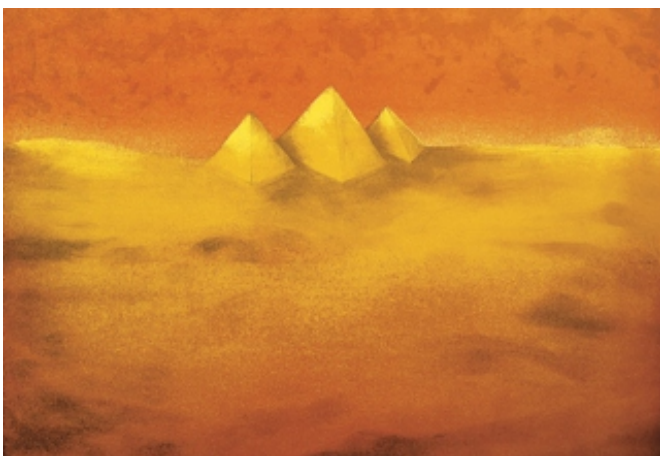

Igor Ševčík (1951-2003)

Igor Ševčík se narodil na Slovensku v obci Trenčianské Míto. V Praze žil, studoval a pracoval od roku 1970.

Kreslil od dětství, na střední škole vydával proslulý časopis Impulz, který v roce 1968 získal cenu Mladého světa za nejlepší školní časopis v ČSSR. Již během středoškolských let publikoval povídky, články a kresby i v profesionálních novinách. SVVŠ z politických důvodů neukončil. Po roce odchází přes Bratislavu do Prahy, kde začal opět studovat a po řadě peripetií nakonec odmaturoval na Střední průmyslové škole filmové v Čimelicích. Studium na vysoké škole mu bylo odepřeno. Přesto se stal nejmladším režisérem Krátkého filmu Praha. Byl první, kdo v Československu pracoval s tzv. totální či plnou animací. Byl všestranný výtvarník, především však proslul jako filmař. Vytvořil dvanáct autorských animovaných filmů, např. Siestu v amatérské i profesionální verzi, Akci, Evoluci či Aids atd., a na dalších šesti animovaných filmech spolupracoval. Patří k nim Sonda, oceněná ve španělském Bilbao Zlatým Mikeldim, nebo večerníčky - Příběhy opičáka Maka.

Spolupracoval jako výtvarník nebo autor animovaných pasáží také na devíti hraných filmech, z nichž nejproslulejší je asi Tisícročná včela.

Jako výtvarník se věnoval kresbě, malbě, plakátové tvorbě, nejrozličnějším grafickým technikám, fotografii, keramice, kreslenému humoru, scénografii a navrhoval interiéry restaurací. Vytvořil dvacet sedm knižních ilustrací a grafických souborů, spolupracoval na devíti sbornících a realizoval výzdobu osmi interiérů. Psal i povídky.

V roce 1990 se stal vedoucím Studia animovaných filmů ve Zlíně a v letech 1991 až 1995 nejprve poradcem ministra kultury a později ředitelem filmového a audiovizuálního odboru Min.kultury ČR. Během života realizoval 32 samostatných výstav a účastnil se kolektivních výstav v šestnácti evropských městech a nejméně dvaceti dalších v Čechách, na Moravě a na Slovensku.

Za svá díla obdržel doma i v zahraničí 35 cen.

Spořilovští občané
a
Geofyzikální ústav AV ČR, v. v. i.

GEOFYZIKÁLNÍ ÚSTAV
AKADEMIE VĚD ČESKÉ REPUBLIKY, v. v. i.

Vás srdečně zvou na

Spořilovský salon XII

Igor Ševčík
Obrazy a litografie

Svá díla vystaví také účastníci Spořilovských salonů I-XI
Ivan Beneš, Pavel Buráň, Vladimír Pechar
a Eva Vaculíková

Zahájení ve středu 14. června 2017 v 17.00 hodin

Na vernisáži zahraje na harmoniku a zazpívá
Ota Kmínek.

otevřeno 15. června - 31. srpna 2017
po-pá 8.00 - 16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR, v. v. i.
Boční II, 141 31 Praha 4-Spořilov
tel. 267 103 327
www.ig.cas.cz

Výstavu podporuje
Městská část Praha 4

Ivan Beneš (1927) - Spořilovský Salon I-XI

Je původním vzděláním právník, strojař, programátor a analytik informačních a řídicích systémů. Výtvarnému umění se začal věnovat až v předdůchodovém věku. Se studiem kresby a malby začal ve výtvarných kurzech ÚKDŽ, které pak doplnil soukromým studiem u akademického malíře prof. Miloše Čecha. Věnuje se převážně krajinomalbě (např. krajina Českého ráje, kde nyní žije, nebo pražské motivy) a také malbě květin či zátiší. Vidění objektů jeho tvorby vychází z principů impresionismu. Tento směr je mu jako bývalému informatikovi nejbližší. Považuje každý svůj obraz za svého druhu informaci či sdělení o tom, že svět, který nás obklopuje, má i své hezké stránky. A tato informace nechť je pokud možno srozumitelná.

Průběžně vystavuje v několika pražských prodejních galeriích, řada jeho obrazů našla touto cestou své umístění i v zahraničí. Je členem sdružení výtvarníků ČR.

Pavel Burán (1965) - Spořilovský salon XI

Proč vlastně vzít do ruky štětec a začít malovat? V době, kdy arogance a nadměrné sebevědomí pomalu vytlačuje pokoru a sebekritiku, kdy přivětvává slova a milý úsměv mizí ze rtů a jsou nahrazovány tvářemi bez výrazu, narůstá touha obohatit si všední život o něco hezkého. Radost z krásna a nevyjádřitelná. Vědomí, že existuje cosi nadřazeného neustálému pinožení za lepší pozici v práci a všudypřítomným tabulkám a ekonomickým ukazatelům. Pocit, že v běžném životě něco chybí. Něco, co se těžko definuje, ale přesto je zřejmé, že to potřebujeme. Něco, co prostě musí ven. Jak jinak si vysvětlit, že člověk racionálně založený a technicky orientovaný, který vystudoval strojařinu a technickou kybernetiku, člověk zvyklý běžně organizovat práci počítačům všeho druhu, který ve volném čase vrhá a hází rozličným atletickým náčiním, usedne a namaluje obraz? Olejomalba je úžasná technika umožňující přenést na plátno téměř všechno. Pocity, myšlenky, nálady i touhy, světlo a stín, barevná schémata. Stojí za to se jí věnovat.

Eva Vaculíková (1950) - Spořilovský Salon IV-V

MUDr. Eva Vaculíková se narodila v Litomyšli. Studovala zde na gymnáziu, potom na Lékařské fakultě v Olomouci. Působila v nemocnici Na Bulovce, ve Vysokém Mýtě, měla privátní praxi a v současné době pracuje jako rentgenolog na poliklinice na Chodově. Tvoří již od dob studií na Lékařské fakultě. Malování přišlo samo od sebe jako potřeba ztvárňovat věci ukryté pod povrchem „valícího se života“ a snaha o jejich zachycení. Nejvíce jí oslovuje pokus ztvárnit baladickou a mystickou stránku životního soukolí. Řemeslnou stránku výtvarného umění se pokouší zvládat průběžně sama metodou pokusů a omylů, dále studiem odborné literatury a také za laskavého přispění profesionálních výtvarníků, v první řadě již nežijícího akademického malíře Františka Emlera, spořilovského občana.

Svoje díla představuje veřejnosti na výstavách v pravidelných intervalech, často společně s malujícím kolegou MUDr. I. Emlerem. Dříve byla členkou Výtvarné skupiny lékařů, která pro pracovní zaneprázdnění členů již zanikla. Většina prací jsou oleje, zabývá se trochu i akvarelem. Způsobem vyjádření je autorce nejbližší expresionismus. Obdivovanými vzory jsou malíři Bauch, Panuška a F. Emler.

Vladimír Pechar (1931) - Spořilovský Salon II-XI

Vladimír Pechar se narodil v Příbrami. Od r. 1957 žije trvale v Praze. Zde také vystudoval SOŠV. Byl přijat za člena Svazu čs. výtvarných umělců, pak do Unie výtvarných umělců, posléze se stal členem Syndikátu výtvarných umělců. Věnuje se především portrétní malbě, ať již originální formou specifické reliéfní olejové omítky, či v různých tradičních technikách. Po mnoho let se věnoval zpracování souboru staroegyptské mytologie, symboliky a portrétů, v 70. letech rozpracoval cyklus portrétů z dramatu W. Shakespeara. V r. 1985 se hluboce ponořil do studia rané české historie a postupně vytvořil galerii čtyřiceti mýtických i historických postav. Knížat a králů zemí Koruny české. Jeho uměleckou činnost ovlivnily i studijní cesty, především několik návštěv Egypta, Asie, Kanady

a většiny zemí Evropy. V několika desítkách samostatných a ve velkém počtu společných výstav se představil jak doma, tak ve světě. Postupně také vystavil všechny portrétní cykly i obsáhlý výběr abstrakcí a krajinářské tvorby. Jeho práce jsou zastoupeny v mnoha soukromých i oficiálních sbírkách u nás i v zahraničí.

